

halvt ihjel — den Betragtning skænker jeg det ærede Medlem. Jeg finder mig blot foranlediget til at gøre en Bemærkning i Anledning af, at det ærede Medlem synes at forudsætte, at det henhører under mig i sidste Instans at afgøre, om vedkommende Politifunktionærer ved den nævnte Beslighed havde gjort sig skyldige til Straf eller ikke. Dette henhører imidlertid ikke under mig i sidste Instans, men under Domstolene, ligesom det henhører under Domstolene, om andre have gjort sig skyldige til Straf. Og der er saa meget mere Grund for mig til at henvise hertil, som Lovgivningen jo netop anviser Vej til, at den Privatmand, som føler sig forurettet ved Politiets Optræden, kan bringe slige Spørgsmaal ind for Domstolene, selv om det offentlige ikke finder Anledning til at straffe ind. Lovgivningen anviser ham Vej til selv at indkalde de Politibetjente, som han mener at kunne anke over, i den offentlige Politiret, og der vil Spørgsmaalet blive undersøgt paa Lovlig Maade; der bliver det undersøgt, hvad der er sandt, og hvad der ikke er sandt i, hvad der er fremkommet imod de paagældende Betjente eller andre Funktionærer. Derfor om de paagældende Folk, som det ærede Medlem har fortalt om, ikke have benyttet sig af den Ret, som Lovgivningen saaledes har anvist dem, ja, saa maa det blive deres egen Sag.

Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig. Jeg tror ikke, at der under disse Forhandlinger ellers er fremkommet noget, som kunde vedrøre min Del af Finanslovsforlaget.

Krigsministeren (Barnson): Naar jeg har ønsket Ordet, er det egentlig ikke, fordi jeg har Følelsen af, at der under den stedsfundne Forhandling er kommet meget frem angaaende mit Budget, den krigsministerielle Del af Lovforlaget, som egentlig trænger til nærmere Oplysning. Jeg har kun ønsket Ordet, fordi der paa den ene Side er rettet visse Behrejdelse mod mig og paa den anden Side visse Spørgsmaal til mig, som jeg synes, jeg nødvendigvis maa bevare, og samtidig dermed vil jeg tillade mig at fremkomme med nogle almindelige Bemærkninger lige overfor, hvad der allerede er fremkommet angaaende det Omraade, jeg nærmest repræsenterer. — Jeg skal nu først henvende mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds (Hørdum), som i Gaar havde en Del at bemærke med Hensyn til mig, og skal da først omtale, hvad han sagde med Hensyn til Budgettet. Han kom her ind paa at om-

tale de meniges Lønninger og var i højeste Grad, ja, jeg kan næsten sige indigneret over, at Befalingsmændenes — Underofficerernes og Officerernes — Lønninger udgjorde en større Sum end de meniges Lønning. Jeg tror nu, at det ærede Medlem ser temmelig uforstaaende, om jeg saa maa sige, paa den Ting. Det ærede Medlem glemmer rent, at de menige kun ere inde i en kort Tid, der, som det ærede Medlem godt ved, kan variere fra 6—8 Maanedes og for enkeltes Vedkommende indtil 1½ Aar, og for dem er det derfor forholdsvis let at komme igennem, selv om de stilles paa lidt knap Kation. For Befalingsmændenes Vedkommende er det derimod en Livsstilling; disse Folk have Familie, at forsørge, og det er noget ganske andet. Naar det ærede Medlem dernæst omtalte det store Arbejde, som de menige have, og det lille Arbejde, som de store Mænd, Officererne, gjorde, tager han fuldstændig fejl. Jeg paaftaar, at Officererne have et langt betydeligere Arbejde at udføre, og det koster ogsaa en ganske anden Forberedelse, end de meniges. De menige have dog egentlig, naar vi skulle være ærlige, mindre at bestille, naar de ere i Tjenesten, end naar de ere hjemme, og naar de komme hjem, komme de let i en ganske god Kondition. Jeg vil i øvrigt indrømme, at Lønningerne ere ikke store, og skulde man ønske at forhøje Lønningen, har jeg sandelig ikke noget derimod; men det vilde naturligvis have en meget væsentlig Indflydelse paa Budgettet. Siden jeg taler herom, skal jeg oplyse, at af alle Lande i Europa er der kun to, i hvilke de menige ere bedre lønede end i Danmark, nemlig Norge og Sveits; men der er desuden ganske ejendommelige Omstændigheder til Stede, som vanskeliggøre Sammenligningen. I alle andre Lande derimod have de menige ikke saa lidt mindre i Lønning end her. Jeg tror derfor ikke, at man skal tale saa højt om Sulteføde; hvad Sulteføde er, kan der imidlertid være forskellige Meninger om. Man har fortalt, at naar Arbejderne paa Fæstningsværterne have 3 Kr. om Dagen, var det Sulteføde, saa man ser, at der kan være forskellige Meninger om det Ord. — Dernæst kom det ærede Medlem ind paa at omtale en Begivenhed fra Tiden, der gik forud for sidste Valg, nemlig, at jeg havde nægtet det ærede Medlem at benytte et Ridehus paa Kristianshavn, for deri lige over for sine Vælgere at gøre Rede for sin politiske Virksomhed her paa Rigsdagen. Naar han søger at fremstille det, som om jeg skulde være særlig partisk, idet jeg havde givet hans Modkandidat Lov til at benytte dette Ride-